A mesélő fák

Egyszer régen, mikor még a bűn nem jelent meg a Földön, a fák meséltek, csodás meséket, titokzatos tündérekről, elveszett kincsekről, gyönyörű, más világokról. Amikor a bűn megjelent, a fák elhallgattak, örökre elhallgattak. Szétszóródtak vagy összegyűltek egy kis csoportba és eltűntek örökre. Több ember kereste, de csak azok az emberek előtt lettek láthatóak, akiknek tiszta volt a szíve.

Nem messze élt egy faluban Fenyvesszékhelyen egy fiú, akit Nimródnak hívtak. Nimródot mindenki a falujából bolondnak tartotta, mert azt mondta, hogy ő látott egy erdőt nem messze a falutól. Persze senki sem hitt neki csak egy kislány, aki ugyan az erdőt nem látta, de a meséket hallotta. Amikor meghallotta az első dúdolót, lehunyta a szemét és azon nyomban elnyomta az álom. Egyszer csak hírnökök jelentek meg a faluban:

- Figyelem, figyelem! A király haldoklik, aki megtudja gyógyítani annak a jutalma ezer arany lesz! Erre természetesen mindenki felfigyelt.

Nimród egyszerre odaszaladt Kingához és ezt mondta neki:

-Kinga! Nem lehet, hogy meg tudjuk gyógyítani a királyt? - kérdezi Nimród.

-De lehet, hogy el kellene hoznunk ide, hogy meghallja, amit az erdő dúdol - fejezi be Kinga a mondatát.

-Nem mondasz rosszat, csak itt az a kérdés, hogy: hogy jutunk el a királyhoz? -teszi fel az újabb kérdést Nimród. Mind a ketten hazamentek, feltarisznyálták magukat és elindultak a királyhoz. Mentek, mendegéltek, mígnem elérték a király udvarát.

-Hé! Kik vagytok ti? És hol jártok erre, hol még a madár se jár? - kérdezi az ajtónálló.

-Miért kérded? - kérdezi Nimród.

-Mióta a király beteg lett, jöttek seregével meggyógyítani, de mindet megfertőzte, aki csak segíteni akart a királyon, azóta egy lélek sem járt erre.

-Mi akkor is bemegyünk! - állt elő határozottan Kinga.

-Jól van - mondta az őr –, de ha mégis kijöttök, akkor számítsatok rá, hogy a többi ember követelni fogja, hogy gyógyítsátok meg - azzal odébb állt és beeresztette őket.

A kapu kinyílt, a gyerekeknek tátva maradt a szájuk, olyan csodálatosat még nem láttak, de nem sokat foglalkozhattak vele. Szaladtak emeletről emeletre, de a királyt nem találták. Az egyik sarkon találkoztak egy öreg katonával, és megkérdezték tőle:

-Bácsi! Nem találkozott véletlenül a királlyal? - kérdezték egyszerre.

-Bizony én találkoztam vele. Miért kérditek? - feleli az agg.

-Hol találkozott vele, mert mi éppen őt keressük - mondja sietősen Kinga.

-Itt a sarkon túl találtok egy aranyos ajtót, ott fekszik nagy búsan a király……. - a vén katona, még be sem fejezete a mondatot, de már a gyerekek ott sem voltak.

Beléptek az ajtón és láss csodát! Ott feküdt az ágyában a király.

-Kik vagytok? -nyögte az uralkodó.

-Segíteni jöttünk felséges királyom - mondta Kinga.

-Eljönne velünk, hogy meggyógyítsuk? -tért a lényegre Nimród.

-Elmegyek. De hova is lesz az út? -vált gyanakvóvá a király.

-Fenyvesszékhelyre - mondja egyre türelmetlenebbül Kinga.

-Mikor indulunk? – vette sietősre Nimród.

-Azon nyomban! –nyögi erőtlenül a király.

Elindultak. Hét nap hét éjjel tartott az út, de végre megérkeztek. Gyorsan elvitték a királyt az erdő szélére. Lassan közelítettek az erdőhöz és csodák csodájára a király látta és hallotta az erdők dúdolását.

-Úgy döntöttem lemondok a trónról és elvonultan fogok élni - határozott a király. A trónt, melyen eddig ültem, nektek adom, úgy gondolom jól fogtok gondoskodni a népemről! - azzal eltűnt az erdő sűrűjében.

Nimród és Kinga elfoglalták a trónt, jó királyok lettek, többé már senki sem nevetett rajtuk, vagy tartotta őket bolondnak! Addig éltek boldogan, amíg meg nem haltak.

Írta: Béres Eszter 6. b osztályos tanuló

Iskola: Kossuth Lajos Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium és Pedagógiai Szakgimnázium